

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 marca 2015 roku (złożonym w tutejszym Sądzie 07 kwietnia 2015 roku) B. G. (1) – przedstawicielka ustawowa małoletniego G. P. wniosła w jego imieniu o zasądzenie od ojca małoletniego – G. P. alimentów w wysokości 850 złotych miesięcznie płatnych do dnia 10 każdego miesiąca z góry, podnosząc, że miesięczny koszt utrzymania dziecka wynosi 1400 złotych. (k.1)

W odpowiedzi na pozew z 10 czerwca 2015 roku (złożonej w tutejszym Sądzie 10 czerwca 2015 roku) G. P. wniosł o zasądzenie alimentów w wysokości 500 złotych miesięcznie oraz kwoty 100 złotych miesięcznie rozliczanej co trzy miesiące, podnosząc, że wskazane przez powódkę koszty utrzymania dziecka są zawyżone oraz, że jego zarobki nie pozwalają mu na świadczenie alimentów w wysokości wskazanej w pozwie. (k. 129)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. G. (1) oraz M. P. (1) pozostawali w konkubinacie w okresie od 2005 roku do 2010 roku. (...) roku ze związku tego urodził się małoletni G. P. (odpis zupełny aktu urodzenia k. 7) Rodzice małoletniego rozstali się, obecnie matka małoletniego pozostaje w kolejnym konkubinacie z K. P. z którym ma dwuletniego syna – M. P. (2) (zeznania B. G. k. 184 – 185).

B. G. (1) jest zatrudniona w Banku (...) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na 93/100 etatu, z czego osiąga dochód miesięczny w wysokości 4,180, zł netto (tj. 4,419,43 zł brutto) (zaświadczenia k. 8, 179 i 180). Matka G. P. zaciągnęła nadto kredyt hipoteczny, który obowiązana jest spłacać.

Ojciec małoletniego - M. P. (1) jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony do 31 sierpnia 2018 roku w (...) sp. z o.o. na 1/64 etatu, z czego osiąga dochód w wysokości 23,59 złotych netto miesięcznie (zaświadczenie k. 165, 166), nadto pozwany prowadzi działalność gospodarczą, łącznie jego miesięczny dochód oscyluje wokół 1500 złotych miesięcznie (zeznania podatkowe k. 137 – 141). Pozwany jest właścicielem dwóch nieruchomości, z których w stosunku do jednej zawarta została umowa przedwstępna sprzedaży w związku z restrukturyzacją windykacyjną. Pozwany zaciągnął kredyt gotówkowy oraz kredyt hipoteczny. M. P. (1) zamieszkuje wraz ze swoją matką, emerytką (zeznania M. P. k. 186 – 187).

Małoletni G. P. ma 6 lat, rozpoczął naukę w szkole. Jego koszty utrzymania wynoszą miesięcznie około 1.400 złotych. Małoletni jest pod opieką matki B. G. (1), zaś jego ojciec opiekuje się nim dwa razy w tygodniu – raz w dni robocze po pracy, oraz w czasie weekendu.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do pism procesowych oraz zeznań stron, które były co do zasady zgodne. Pozwany nie kwestionował swego zobowiązania co do zasady, a jedynie co do wysokości, podnosząc, że nie jest w stanie świadczyć alimentów w wysokości żądanej przez powódkę.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 133 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Mając powyższe na względzie, wskazać należy, że rodzice małoletniego G. B. G. oraz M. P. (1) są z mocy prawa zobowiązani do ponoszenia kosztów jego utrzymania oraz wychowania. Następnie, wskazać należy, że stosownie do art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy

od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych możliwości zobowiązanego. W ocenie Sądu przedstawione przez powódkę w pozwie wyliczenie wydatków ma dziecko jest zasadne. Usprawiedliwione są w ocenie Sądu wydatki obejmujące żywność, opiekę przedszkolną, wydatki na edukację, ubrania oraz lekarstwa. Również koszty ponoszone na utrzymanie gospodarstwa domowego w części przypadającej proporcjonalnie na małoletniego według wyliczeń powódki są racjonalne i odpowiadające cenom obowiązującym w miejscu zamieszkania małoletniego. Nie są natomiast konieczne wydatki na prywatną opiekę medyczną w sytuacji gdy możliwe jest korzystanie z nich NFZ.

Następnie wskazać należy, że małoletni G. P. zamieszkuje na stałe wraz z matką, przez co jej obowiązek alimentacyjny realizowany jest przez nią również poprzez osobiste starania o dziecko.

Zgodnie z art. 223 § 1 zd. 1 i 2 Kodeksu postępowania cywilnego przewodniczący powinien we właściwej chwili skłaniać strony do pojednania, zwłaszcza na pierwszym posiedzeniu, po wstępnym wyjaśnieniu stanowiska stron. Osnowę ugody zawartej przed sądem wciąga się do protokołu rozprawy albo zamieszcza w odrębnym dokumencie stanowiącym część protokołu i stwierdza podpisami stron.

Następnie, do ugody sądowej, z mocy art. 223 § 2 k.p.c., zastosowanie ma przepis art. 203 § 4 k.p.c., zgodnie z którym zawarcie ugody sądowej może sąd uznać

za niedopuszczalne tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Mając powyższe na względzie, stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie zawarcie ugody było dopuszczalne. Strony przedstawiły swe propozycje odnośnie do swych roszczeń finansowych oraz ewentualnych ustępstw w tym zakresie, po czym strony zawarły ugode, w myśl której pozwany M. P. (1) zobowiązał się płacić tytułem alimentów na rzecz swego syna – małoletniego G. P. – kwotę 750 złotych miesięcznie do dnia piętnastego każdego miesiąca z góry do rąk matki dziecka – B. G. (1) wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. Powódka wyraziła zgodę na te warunki.

Zgodnie z art. 917 Kodeksu cywilnego przez ugode strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego. Powódka żądała zasądzenia kwoty 850 złotych miesięcznie, zaś pozwany uznał roszczenie do wysokości 600 złotych miesięcznie. Zważywszy, że koszty utrzymania małoletniego plasują się na poziomie ok. 1.400 złotych miesięcznie kwota 750 złotych zadeklarowana przez pozwanego jest w ocenie Sądu wystarczająca.

Stwierdzić zatem należy, że zawarta między stronami ugoda jest prawnie dopuszczalna, nie ma na celu obejścia prawa, nadto czyni zadość zasadom współżycia społecznego, przez co brak było przesłanek, aby Sąd uznał ją za niedopuszczalną. Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Poprzez zawarcie ugody strony uchyliły stan niepewności co do roszczeń wynikających ze stosunku prawnego je łączącego, zaś prowadzenie postępowania stało się bezprzedmiotowe, a wydanie wyroku zbędne, przez co należało wydać postanowienie o umorzeniu postępowania.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych. Kosztami tymi został więc obciążony pozwany M. P. (1) w wysokości 225 złotych tytułem połowy nie uiszczonej opłaty sądowej, która w związku z ustaloną wysokością alimentów wynosić powinna w całości 450 złotych przy wartości sporu 9.000 zł. (750 złotych x 12 miesięcy) .

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.